

STEPHEN KING

CUJO

Kingov kultový horor v novom slovenskom preklade

IVAR

STEPHEN
KING

CUJO

Preložila Ivana Krekáňová

Stephen King
CUJO

Copyright © 1981 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2024 by Ivana Krekáníková
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9419-6

*V utrpení sa nikdy nemýlili
tí starí majstri: ako dobre chápali
jeho postavenie, ako jedného súži,
zatiaľ čo iný je, otvára okno
alebo len nudne po izbe krúži...*

W. H. AUDEN, „MUSEE DES BEAUX ARTS“

*Môj starý pes pošiel, na zem sa sklátil
s takou silou, že zemou zatriasol.
Vykopal som mu hrob strieborným rýlom,
spustil ho dole zlatou reťazou.
Každý kúsok, o ktorý nižšie klesol,
volal som naňho: dobrý pes si bol.*

LUDOVÁ PIESEŇ

„Áno, tu je všetko v poriadku.“

SHARPOV CEREÁLNY PROFESOR

Raz, nebolo to až tak dávno, prišiel do mestečka Castle Rock v Maine netvor. V roku 1970 zabil čašníčku Almu Frechettovú, v roku 1971 ženu Pauline Toothakerovú a stredoškolačku Cheryl Moodyovú, v roku 1974 pekné dievča Carol Dunbargerovú, na jeseň 1975 učiteľku Ettu Ringgoldovú a začiatkom zimy toho istého roku žiačku základnej školy Mary Kate Hendrasenovú.

Nebol to vlkolak, upír, ghúl ani nejaký bezmenný tvor zo zakliateho lesa či snežných pustín, len policajt menom Frank Dodd so psychickými a sexuálnymi problémami. Dobrák John Smith jeho totožnosť odhalil takmer akoby zázrakom, ale skôr než ho stihol chytiť – možno to tak bolo len dobre –, sa Frank Dodd zabil.

Všetkých to trochu šokovalo, samozrejme, ale väčšinou sa v mestečku radovali, lebo netvor, ktorý strašil v toľkých snoch, bol mŕtvy, konečne mŕtvy. Nočné mory mesta pochovali v hrobe Franka Dodda.

Ale aj v tejto osvietenej dobe, keď si mnohí rodičia uvedomujú, aké psychické škody môžu napáchať na svojich deťoch, sa určite niekde v Castle Rocku našli takí – nejaká babička, možno –, ktorí deti strašili, že ak si nedajú pozor, ak nebudú dobré, dostane ich Frank Dodd. A deti bezpochyby stíchli, zahľadeli sa do tmavých okien a mysleli na Franka Dodda v jeho lesklom čiernom pršiplášti, na Franka Dodda, ktorý škrtil... a škrtil... a škrtil.

Je niekde tam vonku, počujem babičkin šepot, keď vietor zavýja v komíne a šuchoce okolo starej pokrievky, ktorá zakrýva otvor v sporáku. Je tam vonku, a ak nebudete dobré, môže to byť jeho tvár, ktorú uvidíte za oknom spálne, keď bude celý dom okrem vás spať, môže to byť jeho usmiata tvár, ktorá na vás bude hľadieť zo šatníka uprostred noci, v jednej ruke bude držať stopku, s ktorou prevádzal deti cez cestu, v druhej žiletku, ktorou sa podrezal... takže ššš, deti... ššš... ššš.

Ale pre väčšinu bol koniec koncom. Určite sa vyskytli nočné mory, určite sa našli deti, ktoré noc prebdeli, a prázdny Doddov dom (lebo jeho matka krátko nato dostala mŕtvičku a skonala) rýchlo získal povest', že v ňom straší, a všetci sa mu vyhýbali; ale to boli prechodné javy – možno nevyhnutné vedľajšie účinky série nezmyselných vrážd.

Čas však plynul. Päť rokov času.

Netvor bol preč, netvor bol mŕtvy. Frank Dodd hnil vo svojej rakve.

Až na to, že netvor nikdy neumiera. Vlkolak, upír, ghúl, bezmenný tvor z pustin. Netvor nikdy neumiera.

V lete roku 1980 prišiel do Castle Rocku opäť.

Štvorročný Tad Trenton sa v máji toho roku zobudil krátko po polnoci a potreboval ísť na záchod. Vstal z postele a v polospánku kráčaľ k prúžku bieleho svetla, ktoré prenikalo cez pootvorené dvere, už po ceste si spúšťal pyžamové nohavice. Močil nekonečne dlho, spláchol a vrátil sa do postele. Chytil prikrývku, aby sa zakryľ, a vtedy uvidel vo svojom šatníku toho tvora.

Bol zhrbený nízko pri zemi, s obrovskými plecami, ktoré sa mu dvíhali nad sklonenou hlavou, oči ako jantárovo žiariace otvory – vec, ktorá mohla byť napoly človek, napoly vlk. A tie oči sa hýbali a sledovali ho, keď sa posadil, miešok sa mu scvrkol, vlasy zježili, dych sa mu zadrhol do tenučkého

zasipenia: šialené oči, ktoré sa smiali, oči, ktoré sľubovali hrôzostrašnú smrť a orchester výkrikov, ktoré nikto nezačuje; niečo v šatníku.

Počul jeho pradúce vrčanie, cítil jeho sladký mŕtvolný dych.

Tad Trenton si pritlačil ruky na oči, nadýchol sa a skríkol. Tlmené zvolanie z druhej izby – jeho otec.

Vystrašené „Čo to bolo?“ z tej istej izby – jeho matka.

Ich náhliace sa kroky. Keď vošli, zažmúril pomedzi prsty a videl to tam v šatníku, vrčiace, so strašným príslubom, že prísť k nemu môžu, ale určite aj odídu, a keď odídu...

Rozsvietili. Vic a Donna Trentonovci pristúpili k jeho posteli, vymenili si pohľad plný obáv ponad jeho kriedovobielu tvár a upreté oči, na čo jeho matka vyhlásila – nie, vyštekla: „Hovorila som ti, že tri hotdogy sú priveľa, Vic!“

To už otec sedel na jeho posteli, rukou ho objímal okolo pliec a pýtal sa, čo sa deje.

Tad sa opäť odvážil pozrieť do temnoty svojho šatníka.

Netvor bol preč. Namiesto hladného zvieraťa, alebo čo to videl, tam ležali dve nerovnomerné hromady prikrývok, zimná posteľná bielizeň, ktorú Donna ešte nestihla vyniesť na povalu. Boli naukladané na stoličke, ktorú Tad používal, keď potreboval dočiahnuť na niečo z vysokej police v šatníku. Namiesto chlpacej trojuholníkovej hlavy, naklonenej nabok v akejsi dravej spýtavej póze, zbadal na vyššej z dvoch hromád prikrývok svojho plyšového medvedíka. Namiesto hlbokých zlovestných jantárových očí videl priateľské hnedé sklenené guľôčky, ktorými jeho macík pozoroval svet.

„Čo sa deje, Tadino?“ spýtal sa otec znova.

„Bola tam príšera!“ vyhrkol Tad. „V mojom šatníku.“
A rozplakal sa.

Sadla si k nemu aj mama, držali ho medzi sebou a upokojovali, ako najlepšie vedeli. Nasledoval rodičovský rituál.

Vysvetľovali mu, že žiadne príšery neexistujú, že mal len zlý sen. Mama mu ozrejmila, že tie ne môžu niekedy vyzeráť ako zlé veci, ktoré občas ukazujú v telke alebo v komiksoch, a otec dodal, že všetko je v poriadku, v pohode, že nič v ich skvelom dome mu nemôže ublížiť. Tad prikyvoval a súhlasil, že je to tak, hoci vedel, že to tak nie je.

Otec mu vysvetlil, že v tme mohli dve nerovnomerné hromady prikrývok vyzeráť ako zhrbené plecia, že macík mohol pripomínať naklonenú hlavu a že svetlo z kúpeľne, odrážajúce sa od jeho sklenených očí, spôsobilo, že vyzerali ako oči skutočného živého zvieráťa.

„A teraz sa pozeraj,“ dodal. „Dobre sa pozeraj, Tadino.“
Tad sa pozeral.

Jeho otec vzal dve hromady prikrývok a uložil ich úplne dozadu do Tadovho šatníka. Tad počul, ako vešiaky jemne cinkajú, hovoria o otcovi svojou vešiakovou rečou. To bolo smiešne, a on sa pousmial. Mama zachytila jeho úsmev a s úľavou mu ho opätovala.

Otec vyšiel zo šatníka, vzal macíka a položil ho Tadovi do náručia.

„A nakoniec,“ vyhlásil s teatrálnym úklonom, pri ktorom sa Tad aj mama zachichotali, „stolička.“

Pevne zavrel dvere šatníka a zaprel o ne stoličku. Keď sa vrátil k Tadovej posteli, stále sa usmieval, ale jeho oči boli vážne.

„V poriadku, Tad?“

„Hej,“ odvetil Tad, a potom sa prinútil dodať: „Ale bolo to tam, oci. Videl som to. Naozaj.“

„Tvoja *predstavitosť* niečo videla, Tad,“ povedal otec a veľkou teplou rukou ho pohladil po vlasoch. „Ale nevidel si v šatníku príšeru, nie naozajstnú. Príšery neexistujú, Tad. Sú len v príbehoch a v tvojej hlave.“

Pozrel z otca na matku a späť – na ich veľké milované tváre.

„Naozaj?“

„Naozaj,“ potvrdila mama. „Teraz sa ešte choď vycikať, chlapák.“

„Už som sa bol. To ma zobudilo.“

„No,“ odvetila, lebo rodičia vám nikdy neveria, „choď predsa len skúsiť, dobre?“

Tak šiel a ona sledovala, ako vytlačil štyri kvapky, a usmiala sa: „Vidíš? Dalo sa ti.“

Tad rezignovane prikývol. Zaľahol do postele, rodičia ho poprikryvali, pobozkali na dobrú noc.

A keď sa matka s otcom vrátili k dverám, strach ho opäť prikryl ako studený plášť z vlhkej hmly. Ako rubáš páchnuci beznádejnou smrťou. Ach, *prosím*, pomyslel si, ale nič viac, len to: *Ach prosím ach prosím ach prosím*.

Otec možno vycítil, na čo myslí, lebo sa otočil s jednou rukou na vypínači a zopakoval: „Žiadne príšery, Tad.“

„Nie, oci,“ pritakal Tad, pretože v tej chvíli sa mu otcove oči zdali zatienené a vzdialené, akoby potreboval, aby ho niekto presvedčil. „Žiadne príšery.“ *Okrem tej v mojom šatiku*.

Svetlo zhaslo.

„Dobrá noc, Tad.“ Matkin hlas k nemu doliehal zľahka, jemne, a on v duchu zvolal: *Dávaj pozor, mami, požierajú dámy! Vo všetkých filmoch chytajú ženy, odnášajú ich a jedia! Ach prosím ach prosím ach prosím...*

Ale už boli preč.

A tak štvorročný Tad Trenton ležal vo svojej posteli, úplne napnutý a stuhnutý. Ležal s prikryvkou vytiahnutou až po bradu a jednou rukou si prítlačal macíka k hrudi, na jednej stene bol Luke Skywalker, na druhej veverička na mixéri, ktorá sa veselo usmievala (AK JE ŽIVOT KYSLÝ AKO CITRÓN, SPRAV SI CITRONÁDU!, hovorila drzá usmievavá veverička), tretiu pokrývala celá pestrá plejáda postavičiek zo Sesame Street. Dobré totemy; dobrá mágia. Ale, ach, ten

vietor vonku, ktorý zavýja ponad strechu a klže po čiernych odkvapoch! Túto noc už nezaspí.

Ale stuhnuté svaly sa pomaličky začali uvoľňovať a jeho myseľ sa dala unášať...

A potom ho nový zvuk, tentoraz bližší ako nočný vietor vonku, znovu prebral.

Pánty na dverách šatníka.

Plazivé *zavrrírzganie*.

Tenučký zvuk, taký vysoký, že ho mohli počuť snáď len psy a chlapi bdejúci v noci. Dvere jeho šatníka sa pomaly, pomaličky a vytrvalo otvárali, mŕtva temnota sa rozširovala kúsok po kúsku, centimeter po centimetri.

V tej temnote bola príšera. Krčila sa presne tam, kde predtým. Škerila sa naňho, obrovské plecيا zhrbené nad naklonenou hlavou, jantárové oči planúce prihlúplou prefíkanosťou. *Povedal som ti, že odídu, Tad, zašepkalo to. Vždy nakoniec odídu. A potom sa vrátim. Rád sa vraciam. Páčiš sa mi, Tad. Myslím, že teraz sa budem vracat každú noc, a každú noc budem k tvojej posteli bližšie... a bližšie... až jednej noci, skôr než stihneš skríknúť na rodičov, začuješ niečo vrčať, vrčať hneď vedľa seba, Tad, a budem to ja, a skočím, a potom tá zožeriem a budeš vo mne.*

Tad civel na stvorenie vo svojom šatníku s omámenou, zdesenou fascináciou. Bolo na ňom niečo, čo... sa mu zdalo takmer povedomé. Niečo, čo takmer poznal. A to bolo najhoršie, to takmer poznanie. Pretože...

Pretože som šialenec, Tad. Som tu. Bol som tu celý čas. Keďysi som sa volal Frank Dodd a zabíjal som ženy a možno som ich aj jedol. Som tu odjakživa, zdržiavam sa v okolí, držím sa pri zemi. Ja som tá príšera, Tad, prastará príšera, a čoskoro tá dostanem, Tad. Cítiš, ako sa bližim... som čoraz bližšie...

Možno k nemu tá vec v šatníku hovorila svojím vlastným syčivým dychom alebo možno bol jej hlas skučaním vetra.

Tak či onak, nezáležalo na tom. Počúval jej slová, omámený hrôzou, takmer v mdlobách (ale, ach, tak veľmi bdely); hľadel na jej vycerenú tvár zahalenú v tieňoch, ktorú takmer poznal. Dnes v noci už nezaspí, možno už nikdy nezaspí.

Ale o niečo neskôr, niekedy medzi pol jednou a jednou, možno preto, že bol malý, Tad podľahol únave. Najskôr sa ho zmocnil len ľahký spánok, v ktorom ho prenasledovali zhrbené chlpaté tvory s bielymi tesákmi a ktorý pomaly prešiel do bezsenných driemot.

Vietor viedol dlhé rozhovory s odkvapmi. Na oblohu stúpala kosák bieleho jarného mesiaca. Kdesi ďaleko, na nejakej tichej nočnej lúke alebo lesnom chodníčku lemovanom borovicami, zúrivo zaštekala pes a potom zmlkol.

A v šatníku Tada Trentona čosi s jantárovými očami stálo na stráži.

„Ty si dal tie prikrývky späť?“ spýtala sa Donna manžela na druhý deň ráno. Stála pri sporáku, na ktorom smažila slaninu. Tad vo vedľajšej izbe pozeral program o zvieratkách s miskou Sharpových cereálnych hviezdičiek. Trentonovci mali všetky Sharpove cereálie zdarma.

„Hmmm?“ spýtal sa neprítomne Vic. Bol zahľbený do športových stránok. Ako prisťahovaný Newyorčan zatiaľ úspešne odolával horúčke Red Sox. Ale masochisticky ho potešilo, keď videl, že Mets majú za sebou ďalší mimoriadne mizerný štart.

„Prikrývky. V Tadvom šatníku. Boli späť na mieste. Aj stolička stála znovu vnútri a dvere boli otvorené.“ Priniesla na stôl slaninu, odkvapkávajúcu na papierovej utierke, stále škvrciacu. „Dal si ich späť na jeho stoličku?“

„Ja nie,“ odpovedal Vic a otočil stránku. „Páchne to vnútri, akoby tam mole mali párty.“

„Strašne vtipné. Musel ich tam dať on.“

Odložil noviny a pozrel na ňu. „O čom to hovoríš, Donna?“

„Veď vieš, ten zlý sen, čo mal v noci.“

„Ako by som mohol zabudnúť. Myslel som si, že umiera. Že má záchvat alebo niečo.“

Prikývla. „Myslel si, že tie prikrývky sú nejaké...“ Pokrčila plecami.

„Strašidlo,“ dopovedal Vic s úsmevom.

„Hej, asi. A ty si mu dal plyšáka do postele a odložil si prikrývky úplne dozadu. Ale keď som mu šla postlať, boli späť na stoličke.“ Zasmiala sa. „Nahliadla som do šatníka a na sekundu sa mi zdalo, že...“

„No, tak už aspoň viem, odkiaľ to berie,“ poznamenal Vic a znovu zdvihol noviny. Šibalsky na ňu žmurkol. „Tri hotdogy, no určite.“

Neskôr, keď Vic odišiel do práce, sa Donna spýtala Tada, prečo dal stoličku aj s prikrývkami naspäť do šatníka, keď ho v noci tak vydesili.

Tad zdvihol zrak a jeho zvyčajne temperamentná, živá tvár vyzerala bledá a ostražitá – príliš stará na jeho vek. Pred sebou mal otvorenú maľovanku Hviezdnych vojen. Na obrázku z medzihviezdnej kantíny zelenou pastelkou vyfarboval Greeda.

„Ja som ju tam nedal,“ povedal.

„Ale, Tad, ak si ju tam nedal ty, a ani ocino, a ani ja...“

„Urobila to príšera,“ prerušil ju Tad. „Príšera v mojom šatníku.“

Znovu sklonil hlavu k obrázku.

Ustarostene a trochu vystrašene naňho hľadela. Bol to šikovný chlapec, možno s príliš bujnou fantáziou. To nebolo veľmi dobré. Bude sa o tom musieť s Vicom dnes večer porozprávať. Bude sa s ním musieť o tom dôkladne porozprávať.

„Tad, nezabudni, čo povedal ocino,“ hovorila mu teraz. „Nič také ako príšery neexistuje.“

„Za dňa nie,“ poznamenal a usmial sa na ňu tak úprimne, tak krásne, že to zahnilo všetky jej starosti. Postrapatila mu vlasy a pobožkala ho na líce.

Chcela sa s Vicom porozprávať, ale potom prišiel Steve Kemp, kým bol Tad v škôlke, a zabudla, a Tad v tú noc kričal znovu, kričal, že je v jeho šatníku tá príšera, príšera!

Dvere šatníka boli rozďavené dokorán, prikrývky na stoličke. Tentoraz ich Vic odniesol na povalu a tam ich uložil do šatníka.

„Zamkol som ju, Tadino,“ povedal Vic, keď mu dával pusku na dobrú noc. „Všetko je zaistené. Teraz už spinkaj, a nech sa ti niečo pekné sníva.“

Ale Tad dlho, predlho nemohol zaspať, a než sa mu to podarilo, západka dverí šatníka sa so zlomyseľne škriľavým zvukom odklopila, mŕtva tlama sa rozďavila do mŕtvolnej temnoty – mŕtvolnej temnoty, v ktorej čakalo niečo chlpaté, s ostrými tesákmi a pazúrmí, niečo, čo páchlo skysnutou krvou a temnou záhubou.

Ahoj, Tad, zašepkalo to svojím hnilobným hlasom a mesiac svietil do Tadvho okna ako biele rozrezané oko mŕtvoly.

Najstaršou žijúcou osobou v Castle Rocku tej neskorej jari bola Evelyn Chalmersová, ktorú starší obyvatelia mesta poznali ako tetu Evvie a ktorú George Meara, nešťastník, čo jej musel doručovať poštu – pozostávajúcu najmä z reklamných katalógov a ponúk *Reader's Digest* a modlitebných letákov Križiackej výpravy večného Krista – a donekonečna počúvať jej výlevy, poznal ako „tú starú utáranú kravu“. „Jediné, v čom je tá stará utáraná krava dobrá, je predpovedanie počasia,“ zvykol hovoriť George, keď bol v spoloč-

nosti pohárika a svojich kumpánov v Podnapitom tigrovi. Išlo síce o hlúpy názov pre bar, ale keďže bol jediný, ktorým sa Castle Rock mohol pochváliť, nedalo sa veľmi vyberať.

S Georgeovým názorom sa všeobecne súhlasilo. Teta Evvie bola ako najstaršia obyvateľka Castle Rocku držiteľkou vychádzkovej palice novín *Boston Post* pre najstaršieho obyvateľa Nového Bostonu posledné dva roky, odkedy Arnold Heebert, ktorý mal sto jeden rokov a prepadol sa do senility už tak hlboko, že rozprávať sa s ním bolo rovnako intelektuálne náročné ako rozprávať sa s prázdnu plechovkou od mačacieho žrádla, spadol zo zadnej terasy domova dôchodcov Castle Acres a zlomil si krk presne dvadsaťpäť minút po tom, čo mu naposledy ušlo do nohavíc.

Teta Evvie nebola ani zďaleka taká senilná ako Arnie Heebert a ani zďaleka taká stará, ale deväťdesiattri rokov už bol dosť vysoký vek, a hoci s potešením hučala na rezignovaného (a často trpiaceho poriadnou opicou) Georgea Mearu, keď roznášal poštu, nebola taká hlúpa, aby sa dala pripraviť o dom ako Heebert.

Ale na počasie mala dobrý nos. Medzi staršími obyvateľmi mestečka, ktorí sa o takéto veci zaujímali, panovala zhoda, že teta Evvie sa nikdy nemýli v troch veciach: týždni, keď sa bude v lete kosiť seno, aké dobré (alebo zlé) budú čučoriedky a aké bude počasie.

Jedného dňa začiatkom júna sa vyšuchtala k poštovej schránke na konci príjazdovej cesty, sťažka sa opierala o svoju *Boston Post* palicu (ktorá pripadne Vinovi Marchantovi, keď tá stará utáraná krava pôjde pod zem, pomyslel si George Meara, a dobre ti tak, Evvie) a fajčila ako Turek. Hlasito zhúkla na Mearu na pozdrav – jej hluchota ju zrejme presvedčila, že všetci ostatní na svete ohluchli zo súcitu – a potom zarevala, že ich čaká najhorúcejšie leto za posledných tridsať rokov. Horúce skoro a horúce neskoro, volala Evvie

zvučne z plných pľúc do ospalého predobedného ticha, a horúce uprostred.

„Áno?“ spýtal sa George.

„Čože?“

„*Povedal som – áno?*“ To bola ďalšia vec na tete Evvie, prinútila vás revať na plné hrdlo spolu s ňou, až mal človek pocit, že mu praskne žilka.

„*S úsmevom pobožkám prasa, ak to tak nebude!*“ revala teta Evvie. Popol z jej cigarety dopadol na košelu uniformy Georgea Mearu, čerstvo prinesenú z čistiarne, ktorú si práve dnes ráno obliekol; rezignovane ho zmietol. Teta Evvie sa naklonila do okna jeho auta, aby mu mohla revať rovno do ucha. Jej dych páchol ako kyslé uhorky.

„*Z pivnic zmizli všetky poľné myši! Tommy Neadeau videl, ako si jelene dole pri jazere Moosuntic otierajú parožie, ešte než sa objavili prvé červienky! Keď sa sneh roztopil, bola pod ním tráva! Zelená tráva, Meara!*“

„Áno, Evvie?“ zareagoval George, lebo sa mu zdalo, že sa od neho vyžaduje nejaká odpoveď. Začínala ho boľieť hlava.

„Čože?“

„*ÁNO, EVVIE?*“ zreval George Meara. Z úst mu vyprskli sliny.

„*No to si piš!*“ teta Evvie spokojne zavyla naspäť. „*A ja som včera neskoro večer videla blesky! Zlé znamenie, Meara! Skoré búrky sú zlé znamenie! Toto leto budú ľudia zomierať na horúčavy! Bude to zlé!*“

„*Musím ísť, teta Evvie!*“ kričal George. „*Mám špeciálnu zásielku pre Stringera Beaulieua!*“

Teta Evvie Chalmersová zaklonila hlavu a zachechtala sa na jarnú oblohu. Chechtala sa, až sa takmer začala dusiť, a cigaretový popol sa jej skotúľal po prednej časti šiat. Vyplula z úst ohorok cigarety a ten ostal tlieť na príjazdo-

vej ceste pri jednej z jej stareckých topánok – čiernych ako kachle a tesných ako korzet; topánok na večnosť.

„Máš špeciálnu zásielku pre Frenchyho Beaulieua? Ved' ten by si ani nevedel prečítať meno na vlastnom náhrobku!“

„Musím ísť, teta Evvie!“ zvolal George rýchlo a zaradil spiatočku.

„Frenchy Beaulieu je ten najúplnejší blázon, akého kedy Boh stvoril!“ výskala teta Evvie, ale to už hulákala do prachu, ktorý sa víril po Georgeovi Mearovi; podarilo sa mu uniknúť.

Ešte chvíľu stála pri poštovej schránke a sledovala, ako odchádza. Neprišla jej žiadna osobná pošta; v týchto dňoch chodila málokedy. Väčšina ľudí, ktorých poznala a ktorí by jej mohli písať, bola už mŕtva. Tušila, že čoskoro bude sama na rade. Blížiac sa leto v nej vyvolávalo zlý pocit, desivý pocit. Mohla hovoriť o myšiach, ktoré predčasne opúšťajú pivnice, alebo o bleskoch prvých búrok na jarnej oblohe, ale nemohla hovoriť o horúčave, ktorú cítila kdesi tesne za obzorom, prikrčenú ako vychudnuté, ale mocné zviera s prašivou srstou a červenými tlejúcimi očami; nemohla hovoriť o svojich snoch, ktoré boli horúce, bez tieňa a smädné; nemohla hovoriť o ránach, keď bezdôvodne prišli slzy, slzy, ktoré neľavovali, ale štípali v očiach ako šialený augustový pot. Cítila šialenstvo vo vetre, ktorý neprichádzal.

„George Meara, si starý trpák,“ vyhlásila teta Evvie a dodala tomu slovu šťavnatý mainský prízvuk, ktorým z neho urobila niečo, čo vyznelo kataklizmaticky a smiešne zároveň: *tpaaaaak*.

Vydala sa spať k domu, opierajúc sa o svoju *Boston Post* palicu, ktorú dostala na slávnostnom ceremonáli na radnici len za to, že úspešne zostarla. Nie div, pomyslela si, že to s tými prekliatymi novinami ide od desiatich k piatim.

Zastavila sa pri zábradlí a pozrela na oblohu, ešte stále jarne čistú a pastelovo jemnú. Ach, ale cítila, že sa to blíži. Niečo horúce. Niečo skazené.

Rok pred tým letom, keď starý jaguár Vica Trentona začal vydávať znepokojujúce klepanie niekde zvnútra zadného ľavého kolesa, to bol práve George Meara, kto mu odporučil, nech ho vezme hore do dielne Joea Cambera na okraji Castle Rocku. „Na miestne pomery robí veci dosť čudne,“ oznamoval vtedy George Vicovi, ktorý stál pri svojej poštovej schránke. „Povie, koľko to bude stáť, urobí to, a nauč-tuje presne toľko, koľko povedal na začiatku. Divný spôsob podnikania, hm?“ Ufujazdil a nechal Vica premýšľať, či to poštár myslel vážne alebo či sa on (Vic) práve nestal obeťou nejakého pochybného yankeeovského žartíka.

Ale Camberovi zavolať a jedného júlového dňa (oveľa chladnejšieho, ako bol ten, ktorý nasledoval o rok neskôr) sa spolu s Donnou a Tadam vybrali ku Camberovcom. Bývali naozaj ďaleko; Vic musel dvakrát zastaviť a spýtať sa na cestu, a práve vtedy začal tie najvzdialenejšie kúty mestečka nazývať Východnými Galošovcami.

Zastavil na dvore Camberovcov, v zadnom kolese to klepalo ešte hlasnejšie než predtým. Tada, vtedy trojročný, sedel Donne Trentonovej na kolenách a smial sa na ňu; jazda v ocinovom otvorenom aute ho vždy dostala do dobrej nálady a aj sama Donna sa cítila veľmi príjemne.

Na dvore stál osem- alebo deväťročný chlapec a odbíjal starú loptičku ešte staršou bejzbalovou pálkou. Loptička letela vzduchom, udrela do boku stodoly, o ktorej Vic predpokladal, že je zároveň garážou a dielnou pána Cambera, a potom sa kotúľala väčšinu cesty späť.

„Zdravím,“ privítal ich chlapec. „Vy ste pán Trenton?“

„Presne tak,“ odvetil Vic.

„Zavolám otca,“ povedal chlapec a vošiel do stodoly.

Všetci traja Trentonovci vystúpili a Vic prešiel dozadu k svojmu športiauku a čupol si k zlému kolesu, necítil sa veľmi sebaisto. Možno sa mal predsa len pokúsiť opatrne dostať auto do Portlandu. Situácia tu, ďaleko za mestom, nevyzerala veľmi sľubne; Camber nemal dokonca ani vyvesenú ceduľu.

Jeho rozjímanie prerušila Donna, ktorá nervózne zavolala jeho meno. A potom: „*Panebože, Vic...*“

Rýchlo vstal a uvidel, ako zo stodoly vychádza obrovský pes. Na jeden absurdný okamih mu napadlo, či je to naozaj pes, či to nie je nejaký čudný a škaredý druh poníka. Potom, keď pes vykľusal z tieňa dverí stodoly, uvidel jeho smutné oči a uvedomil si, že je to bernardín.

Donna impulzívne schmatla Tada a ustúpila ku kapote, ale Tad sa jej netrpezlivo vzpíeral v náručí a snažil sa dostať dolu.

„Chcem vidieť psíka, mami... chcem vidieť *psíka!*“

Donna vrhla nervózny pohľad na Vica, ktorý rovnako nesvoj pokrčil plecami. Potom sa chlapec vrátil a pohladil psa po hlave, keď sa blížil k Vicovi. Pes zavrteľ chvostom, neuveriteľne obrovským, a Tad zdvojnásobil svoje úsilie.

„Môžete ho pustiť dole, madam,“ povedal chlapec zdvořilo. „Cujo má rád deti. Neublíži mu.“ A potom Vicovi: „Môj otec príde hneď von. Umýva si ruky.“

„Dobre,“ odvetil Vic. „To je ale pekelné veľký pes, synku. Si si istý, že je to bezpečné?“

„Je to bezpečné,“ pritakal chlapec, ale Vic sa mimovoľne presunul k manželke, keď ich syn, taký maličký, cupital k psovi. Cujo stál s naklonenou hlavou, velikánskou štetkou chvosta pomaly zametal zo strany na stranu.

„Vic...“ začala Donna.

„Je to v pohode,“ povedal Vic a pomyslel si: *Dúfam*. Pes vyzeral dosť veľký na to, aby zhltol Tada na jedenkrát.